

Вий старци, що сте тукъ на края?
Готовъ съмъ уважение да ви призная,
Да бихъ ви видѣлъ всрѣдъ младежки шумъ и гамъ;
И у дома не ли е всѣки доста самъ?

ГЕНЕРАЛЪ.

Народу — кой ли ще се довѣри?
Каквото щешъ за него ти стори!
И отъ тълпитѣ, както отъ жената,
Младежътъ само се за нѣщо смята.

МИНИСТРЪ.

Забравя правото човѣкъ;
Хвала и честь на всички стари;
Когато бѣхме господари,
Тогазъ бѣ правий, златний вѣкъ.

ПАРВЕНЮ.

Не бѣхме глупави и ний,
И бѣхме, гдѣто ни не бива;
Но днеска всичко се мѣни,
И изъ рждѣтъ ни отива.

АВТОРЪ.

Кой може днеска да ти прочете
Поне тъй срѣдно умна книга?
Въ сегашни дни на всѣкое дѣте
Прѣдъ нищо му око не мига.

МЕФИСТОФЕЛЪ,

(който изведнѣжъ се явява като старецъ).

Народътъ е узрѣлъ за страшний сждъ;
Понеже се изкачвамъ тукъ за сетенъ пжтъ,
И щомъ отъ мойта бѣчва мжтно ми затече,
Свѣтътъ до своя край е близо вече.